

Istý starý múdry profesor dal raz svojim mladým a dychtí-
vým študentom úlohu, aby išli
von a hľadali pri zabudnutom
chodníku, nenápadný kvet.

„Vezmite si so sebou lupu a
preštudujte si jemné žilky v
jeho listoch, dobre si všimnite
všetky odtiene farby a jemnú
vôňu. Obráťte

pomaly list na
druhú stranu a
pozorujte jeho
súmernosť. A
nezabudnite:
tento kvet
mohol zostať
nepovšimnutý
a nedocenený,
ak by ste ho
nenašli a ne-
obdivovali.“

Keď sa študen-
ti vrátili, starý
profesor po-
znamenal:

„Tak je to aj s
ľuďmi. Každý
je iný, pozorne
utvorený, jedi-
nečne nadaný.“

Ale... ak to chcete poznať, mu-
síte venovať človeku čas. Mno-
hých ľudí si celý život nikto
nevšimne a neocení ich dary,
lebo si pre nich nikto nenašiel
čas, aby obdivoval ich jedineč-
nosť.“ Každý z nás je neopako-
vateľným Božím veľdielom.
Zmyslom nášho života je vydá-
vať svedectvo o pravde.

O pravde nášho života. Ján to
dokázal, preto bol svetlom, pri
ktorom sa dá veseliť.

19. december 2020

So. - po 3. adventnej nedeli

**A všetok ľud, čo ho počúval,
ba aj mýtnici uznali Božiu
spravodlivosť, keď sa dali
pokrstiť Jánovým krstom. Ale
farizeji a zákonníci zmarili v
sebe Boží úmysel, lebo sa mu
nedali pokrstiť. Lk 7, 29-30**

**Raz jeden môj známy moje
rozprávanie znechutene ko-
mentoval: Blázni! Taká spros-**

**Každý je iný,
jedinečne nadaný.
Ale... ak to chcete poznať,
musíte venovať človeku
viac času.**

tosť, že sa ti chce o tom vôbec
rozprávať. Opýtala som sa ho,
prečo je zrazu taký zlý a nahne-
vaný. Zamyslel sa a po chvíli mi
povedal: „Lebo im veľmi závi-
dím.“

Farizeji a zákonníci odmietli
Boží plán. Možno preto, že im
neprinášal obdiv, po ktorom
tak túžili. Človek túži po obdi-
ve, uznaní. Ak sa mu ho nedo-
stáva, má problém. Dostaví sa
závisť, vždy je niekto, komu
sa viac darí, o kom sa viac ho-
vorí, čo všetko dosiahol... Ak
si človek nechá srdce zaplaviť
závisťou, stratí pokoj. Boh,
ktorý prichádza sa stáva ne-
poznámy. Je to náboženstvo
nespravodlivej túžby: byť nie-
kým, byť obdivovaný, popu-
lárny. Je to široká cesta, ktorá
vedie do osamelosti. Samoty,
v ktorej človek už nedokáže
objaviť spoločenstvo
s Bohom. Iný boh vládne také-
mu životu. Je to boh predsud-
ku: „Čo na to povedia ľu-
dia...?“

**„Vidíš, vraj, akú radosť má
matka, keď sa na ňu jej dieťať-
ko prvý raz usmeje, takú istú
radosť má Boh zakaždým, keď
z neba vidí hriešnika, ako sa k
nemu z celého svojho srdca
modlí.“**

**Fiodor
Michajlovič
Dostojevskij**

Farnosť svätého Jozefa Robotníka - SALEZIÁNI NOVÁ DUBNICA

**3^{ti} ADVENTNÝ týždeň
2020**

3. Adventná nedela

**„Budte aj vy trpezliví
a posilnite si srdcia, lebo
Pánov príchod sa približu-
je.“ (Jak 5, 8)**

V roku 1965 som kaplánoval v
mestečku Blida, štyridsať kilo-
metroch od Alžírska. Bolo tam
málo kresťanov, moje farské
povinnosti mi zaberali len
málo času, a tak som sa za-
beral mládežou. Raz neskoro
večer som sa vracal domov na
motorke, bola asi jedna hodi-
na v noci. Všimol som si chlap-
ca, ktorý sedel na chodníku.
Trochu som ho poznal; volal
sa Alain, mal dvanásť, jeho
rodičia sa rozišli, mal svárli-
vú nevlastnú matku. Vedel som,
že to má doma strašne ťažké.
Spýtal som sa ho, čo tam robí.
Odpovedal mi, že sa už do-
mov nevráti, pretože mu dá-
vajú jedlo do misky, z ktorej
sa predtým nažral ich pes...
Vzal som ho na noc k sebe.
Zostal u mňa sedem rokov. A
vtedy to všetko začalo. Najprv
som sa musel naučiť trpezli-
vosti. Celý rok Alain prakticky
nevyslovil ani jedno slovo,

okrem „som hladný, smä-
dný, chcem ísť do kina“. A
potom raz večer, keď sa Ala-
in uzdravoval z ťažkej choro-
by, začal zrazu hovoriť. Pove-
dal mi: „Vieš, keď som mal
horúčku, videl som ako v
omámení niekoho, kto ku
mne šiel a podával mi ruku.
Bolo to nejasné, nevedel
som, kto to je. Teraz to už
viem. Bol si to ty. Ty si sa
objavil v mojom živote pre-
to, aby si ma dostal z toho
svinského prúseru. Lenže,
vieš, ak ma teraz pustíš k
vode, už mi na svete nezosta-
ne vôbec nič.“ Ja neviem,
chápate to? Trvalo to celý
rok. Alain bol dvanásťročné
dieťa, a potreboval celý je-
den rok na to, aby dokázal
prehovoriť! Tak strašne ho
zosmiešňovali, pokorovali,
deptali... Celý rok nemohol
nič, než mlčať... Bola to pre
mňa znamenitá lekcia: je
nutné čakať. (Guy Gilbert
kňaz – vychovávateľ)

**Keď Židia z Jeruzalema pos-
lali k nemu kňazov a levitov,
aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“
Jn1,19**

Život je ťažký, zložitý
a domotaný. Niekedy aj ne-
bezpečný. Je ťažké sa v ňom
správne zorientovať. Ľahko
sa dáme oklamať
a nachytať, ľahko presved-
čiť, že dobré je zlé a zlé je
dobré. Ľahko sa dáme otrá-
viť, ak veríme iba svojím
zmyslom a svojmu rozumu.
Je tu Kristus, kritérium prav-
dy a života. Naším poslaním
je **žiť vo svete**, nie z neho
utekať. Zároveň a či práve
preto je nevyhnutné kráčať
životom so Svetlom v ruke.
Nenechávajme sa naplniť
všetkými možnými slovami,
sloganmi, výzvami k sebec-
tvu! Zamerajte sa na otázku,
ktorú Židia položili Jánovi:
"Kto si?" Si človek, ktorý sa
stále točí len okolo seba ale-
bo si človek naplnený Ježišo-
vým duchom? Dokážem po-
čuť a vidieť to, čo chce Ježiš
robiť dnes cezo mňa, cez
moje srdce, ruky? **To pravé
Slovo je tu, teraz zaznieva,
v tichu, v trpezlivosti...** a v
betlehemskej noci zaznie
naplno. Celý náš život je ad-
ventom. Hlas Jána Krstiteľa
stále prebúda a buráca,

orientuje na Slovo, ktoré môžeme počuť a prijímať už teraz.

„Je treba dvoch, aby objavili pravdu. Jedného, aby ju vyslovil a druhého, aby jej porozumel.“ Chalíl Džibrán

14. december 2020

Po. - po 3. adventnej nedeli

Odpovedali teda Ježišovi: „Nevieme.“ A on im odvetil: „Ani ja vám nepoviem, ako mocou toto robím.“ (Mt 21,27)

Starý pustovník Sebastián sa raz hodil pod kríž na kolená a modlil sa: „Pane, chcem trpieť s tebou. Dovoľ mi prevziať tvoje miesto. Chcem na kríži visieť ja.“ Ukrižovaný zrazu pohl perami a povedal: „Dobre priateľ, prijímam tvoju prosbu, ale pod podmienkou: Čokoľvek sa stane a čokoľvek uvidíš, budeš mlčať.“ „Sľubujem ti to, Pane!“ A vymenili si miesta. Nik z veriacich si nevšimol, že na kríži bol už pribitý Sebastián a že Pán zaujal miesto pustovníka. Ctitelia prichádzali ďalej, vyprosovali si milosti a Sebastián, verný svojmu sľubu mlčal. Až jedného dňa... Prišiel akýsi boháč a keď sa pomodlil, zabudol si na stupienku peňaženku plnú zlatých mincí. Sebastián to videl, ale zachoval mlčanie. Neprehovoril ani hodinu potom,

keď prišiel akýsi chudák, ktorý neveril takému šťastiu a odišiel s peňaženkou. A Sebastián neotvoril ústa, ani keď si pred ním kľakol mladík, ktorý ho prosil, aby ho chránil na dlhej ceste cez more. Ale neodolal, keď videl, že boháč sa zadychčaný vrátil a myslel si, že peňaženku mu ukradol mladík. Vykrikoval, že zavolá políciu a že ho dá zatvoriť. A vtedy bolo počuť výkrik: Zastav sa! Všetci udivene pozreli hore a videli, že to zvolal ukrižovaný. Sebastián vysvetlil ako sa to všetko stalo. Boháč sa hneď rozbehol hľadať toho chudáka. Mladík sa poponáhľal, aby mu neušla loď. A keď sa kaplnka vyprázdnila, Kristus sa obrátil na Sebastiána: „Zostúp z kríža! Nie si hoden zaujímať moje miesto. Nevedel si mlčať.“ „Ale, Pane,“ zaprotestoval Sebastián. „Mal som dopustiť takú nespravodlivosť?“ „Nevieš,“ odpovedal Pán, „že boháčovi patrilo, aby stratil peňaženku, lebo s tými peniazmi sa chystal dopustiť nespravodlivosti. Chudák, naopak, tie peniaze veľmi potreboval. A čo sa týka toho mladíka, keby ho boli zadržali stráže, bola by mu ušla loď a bol by si zachránil život, lebo práve v tejto chvíli loď stroskotala.“

Vieme mlčať, keď v nás Boh koná nepochopiteľné veci?

15. december 2020

Ut. - po 3. adventnej nedeli

Ježiš povedal veľkňazom a starším ľudu: „Čo povieť na toto? Istý človek mal dvoch synov. Prišiel k prvému a povedal mu: „Syn môj, chod' dnes pracovať do vinice!“ Ale on odpovedal: „Nechce sa mi.“ No potom to oľutoval a šiel. Išiel k druhému a povedal mu to isté. Ten odpovedal: „Idem, pane!“ Ale nešiel. Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu?“ Odpovedali: „Ten prvý.“ (Mt 21,28-31)

Celá biblické tradícia ukazuje, že poslušnosť nie je otázkou slov ale faktov. Postoj odmietnutia najprv Jána a teraz aj Ježiša je v jasnom protirečení so zdanlivým „áno“ na Božiu vôľu, ktoré je založené na škrupulóznom plnení vôle. Ježiš je naozaj originálny, pýta sa na „našu mienku“; ale nebolo to naopak? Neboli sme to my, kto sa pýtal? On bol ten, ktorý nám radil a osvecoval nás. Áno, je to tak! Ježiš je schopný zmeniť náš pohľad na vec a dať ju na pravú mieru. „Čo povieť na to?“ Je to jasné pozvanie pozrieť sa na našu situáciu a vziať život do svojich rúk, nie súdiť ho, ale dať mu správny smer. Vidieť v ňom znamenia Božej prítomnosti. Teda, Bože čo povieš na moje projekty? Čo povieš na moje priateľstvá? Čo povieš na moje voľby?

Túžme sa pozrieť na svoj život Božími očami a nebojme sa mu veriť! **Kresťan nie je ten, kto dá splnomocnenie Bohu zasiahnuť do svojho života, ale ten kto svoj život zverí Bohu...** Čo myslíš?

16. december 2020

Str. - po 3. adventnej nedeli

A tak im Ježiš odpovedal: „Chodte a oznámte Jánovi, čo ste videli a počuli: Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium. A blahoslavený je, kto sa na mne nepohorší.“ (Lk 7, 22-23)

Mních Markel rozprával bratom nasledujúcu príhodu: „Raz, keď som vstal v noci na modlitbu, počul som zvuk polnej trúby a hluk ako na bojisku.“ Mních bol z toho zmätený a nechápal, odkiaľ sa nesie zvuk trúb a aký boj môže byť v púšti. Ako tak uvažoval, zrazu stál pred ním zlý duch a zakričal: „Čo si sa zamyslel? Tu je predsa boj. Ale ak nechceš, aby sme s tebou bojovali, chod' a spi. S lenivými my nebojujeme, ale iba s tými, ktorí sa postia a bdejú na modlitbách.“

Veľa ľudí si kladie otázku, ako môže byť Ježiš našim záchrancom, keď ľudstvo po jeho nanebovstúpení nie je o nič lepšie ako pred ním.

Ježiš svojím slovom zvestoval kráľovstvo milosrdenstva a svojou činnosťou ho uskutočňoval. Jedným z dôvodov je lenivosť. Máme nekonečný prameň a nám sa ťaží ísť k nemu a čerpať. Sme leniví myslieť, hľadať, prijímať nové veci. Sme leniví žiť pre niečo väčšie ako sme my sami. A tu je problém. Nechce sa nám robiť niečo nové, niečo inak. Zažívame nudu. Ježiš nás vyzýva, aby sme vykročili zo seba, hovorí každému s nás: „Chodte a oznámte, čo ste videli a počuli...“

„Hrdinom je ten, kto vsadí svoj život do niečoho, čo je väčšie než on sám.“

17. december 2020

Štv. - po 3. adventnej nedeli

Rodokmeň Ježiša Krista, syna Dávidovho, syna Abrahámovho. Abrahám mal syna Izáka, Izák Jakuba... Všetkých pokolení od Abraháma po Dávida bolo štrnásť, od Dávida po babylonské zajatie štrnásť a štrnásť od babylonského zajatia po Krista. (Mt 1,1-17)

Koľko mien, celý zoznam, celá rada, aby sa povedalo z koho sa narodil Ježiš. Medzi mnohými menami je jedno sloveso: v origináli znie splodiť... narodiť sa! Často sa v nás samých, v našich

vzťahoch „splodí priateľstvo“, „zrodia lásky“, „splodia antipatie“, „zrodí nepochopenie“, „zrodia ťažkosti“, „splodia rozdeľovania“... čo všetko sme schopní splodiť a nechať narodiť sa! Otázka znie: „Dávame pri všetkých týchto veciach možnosť Ježišovi, aby sa narodil?“

Ježišov rodokmeň je veľmi bohatý. Postavy, ktoré v sebe skrýva, zhŕňajú príbehy dejín spásy. Boli to postavy veľkej viery, ohromných činov, ale aj slabostí a zlyhaní. Ježiš tým neopovrhol. On nechce opovrhnuť ani našimi rodokmeňmi. My sa mnohokrát hanbíme za to nepekne, čo prežívame vo svojich rodinách. Ježiš to chce uzdraviť, dovoľme mu to.

Daruj mi, Pane, odvahu uchopiť moju históriu...

18. december 2020

Pia. - po 3. adventnej nedeli

Ježiš povedal Židom: „Vy ste poslali k Jánovi a on vydal svedectvo pravde. Lenže ja neprijímam svedectvo od človeka, ale toto hovorím preto, aby ste vy boli spasení. On bol lampa, ktorá horí a svieti, a vy ste sa chceli chvíľu veselíť v jeho svetle.“ (Jn 5,33-35)